

Myšlení a myšlenka

Oblast „myšlení“ jakožto stavu či výkonu mysli představuje něco jako „živnou půdu“ pro (jednotlivé) myšlenky. Ta „půda“ sama je jakýsi spíš jen nahodile různorodý „proud“, jehož kontury jsou neurčité, nepevné a ustavičně proměnlivé, ovšem proud, který je jakoby sensitivní vůči ještě neustaveným (jednotlivým) „myšlenkám“. Ty myšlenky je možno v onom proudu nějak zachycovat a dovolit tak, aby se k nim další proud myšlení mohl více nebo méně přesně či spíš jen přibližně vracet. Bylo by nepochopitelné, jak by se takové vracení k již myšleným (jednotlivým) myšlenkám mohlo postupně (cvikem) upevňovat a jak by mohlo tímto způsobem dávat průchod něčemu původně zcela neurčitému a zejména nikoli „jednotlivému“, totiž nějaké „konkrétní“ myšlence. Je proto na výsost pravděpodobné, že „jednotlivost“ resp. jakási původní (v myšlení ještě neuskutečněná) „konkrétnost“ (ve významu velmi odlišném od běžného, možná právě zde by bylo dobré říci „konkrescence“ či „-nost“) myšlenky (tedy myšlenky ještě nemyšlené) musí být založena nepředmětně, nikoli teprve (a všechna) v průběhu proudu myšlení. I z tohoto hlediska se zdá být nejen nevhodné, ale dokonce předem vyloučeno odvozovat veškerou „jednotlivost“ myšlenek od konkrétního myslícího subjektu.

(Písek, 130713-1.)